

Екрани й цифрове споживання стають новою ознакою бідності

Видання The New York Times повідомило, як екрани і цифрове споживання стають новою ознакою бідності. Якщо раніше комп'ютери були статусними пристроями, тепер ситуація змінилася – багатії вибирають відмову від техніки і ставлять в пріоритет особисті взаємодії.

Якщо ви бідний – споживайте послуги онлайн

Як пише видання, перенесення послуг в цифровий формат допомагає істотно знизити витрати. Справа доходить навіть до сфери догляду за людьми похилого віку.

NYT ілюструє це історією 68-річного Білла Ланглоіса. Його кращий друг – віртуальний кіт Сокс, який віддалено обслуговується оператором через спеціальний додаток. Це досить примітивна програма, зі скупими анімаціями, скрипучим голосом і звичайними відповідями, але вона допомагає старому підбадьоритися.

Білл отримав свого віртуального помічника, тому що дуже бідний – він потрапив в благодійну програму, учасники якої мають сукупні активи на суму менше \$ 2000 і не мають постійної роботи.

Багатії вибирають реальність

Успішні люди вибирають інший підхід. Вони починають побоюватися екранів, здають дітей в навмисно нетехнологічні школи. Вони намагаються вибрати фізичну взаємодію там, де інші обходяться цифровими сурогатами, а ще йдуть з соцмереж, живуть без смартфонів або дозволяють собі не відповідати на листи.

Люди стають все дорожчі і багаті готові і хочуть за них заплатити

Як пише NYT, людське спілкування і контакт стають дорогою рідкістю. Чим ти багатий, тим більше часу можеш проводити без екранів. Це разюча зміна контексту. Починаючи з 1980-х років, коли почався бум персональних комп'ютерів, споживча електроніка була символом багатства і влади. Гаджети купували люди з високим доходом – для прикладу, перший Apple Macintosh коштував в 1984 році \$ 2500, що в перерахунку на нинішні гроші – понад \$ 6000. Зараз же кращий Chromebook (за версією Wirecutter) обійдеться вам в \$ 470.

Пейджери були ознакою затребуваності і ділової зайнятості. Зараз все навпаки – якщо ти значущий, то не повинен нікому відповідати. Відповідати повинні тобі. Видання зазначає, що проти інтернету і технологій грає їх демократичний устрій. Facebook і Gmail однакові для всіх, незалежно від доходу. Це «зрівнялівка» не до душі багатіям.

Крім того, вони схильні уникати шкідливих звичок. Заможні люди курять менше сигарет і п'ють менше газованої води – коли дослідження показали шкоду соціальних медіа з їх рекламними оголошеннями, вищий клас почав їх уникати.

Багаті можуть собі дозволити не продавати свої дані і увагу як продукт. Бідні і середній клас не мають ресурсів, щоб вчинити так само.

Все починається з дитинства

У NYT помічають, що перехід на цифрове споживання сьогодні починається дуже рано – і це несе свої ризики. Так, одне дослідження зв'язало низьку успішність і тривале використання екранів. У дітей, захоплених цифровими споживанням, в буквальному сенсі змінюється мозок: кора головного мозку стає тоншою, ніж треба. Але в США ситуація лише набирає обертів. Заради зниження витрат, в деяких школах замінюють реальні класи на комп'ютерне програмне забезпечення, а також ведуть в онлайн-режимі дошкільні програми.

Працюють і технологічні компанії – вони активно продають ідею

про те, що на кожного учня має припадати по комп'ютеру. Так діти нібито будуть краще підготовлені до майбутнього життя.

Проблема в тому, що творці цього цифрового майбутнього ростять своїх дітей інакше.

В Долині екранний час вважають нездорової активністю. Тут процвітають школи, практично позбавлені цифрових елементів. Так що, поки багаті діти ростуть без екранів, бідні оточені ними все більше. Нова ознака класових відмінностей – те, наскільки ти близький до людського спілкування і взаємодій.

Як пише видання, традиційне спілкування, звичайно, ще не стало аналогом люксових сумок Birkin. Але тривожні тенденції вже є. Бідним і середнього класу вселяють, що екрани – це корисно для їхніх дітей. На допомогу приходять армії психологів, найняті технологічними компаніями. Насправді, людей просто залишають без вибору.

Відмовитися від фаст-фуду складніше, якщо єдиний ресторан в місті подає тільки його. Так само і з екранним часом.

Екрани з'являються в автобусах, школи ведуть цифрові освітні програми, співробітників штрафують за відсутність в мережі. Відбуваються культурні трансформації: люди стають все більш ізольованими і відрізнаними від спільноти. Традиційні місця для зібрань і спілкування витісняють екрани.

Вирок з екрану

Цифрові сервіси – не завжди зло. Як показали тести цифрових аватарів, літні пацієнти з такими супутниками рідше звертаються за допомогою і відчують себе менш самотньо. Але ситуація розвивається в лякаючому напрямку. Так, в лікарні каліфорнійського Фремонта, у ліжок встановлені телеком-екрани для відеозв'язку з лікарями. В одній з таких палат 78-річний пацієнт Ернест Квітана, наприклад, дізнався від свого лікаря по відеозв'язку, що помирає.

Джерело: FORTPOST